

V nejlepších letech Marien přibrzdili

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 21 Zář 2014 20:55

Folková skupina představuje na novém albu *Ze skla* zpěvačku Zuzanu Mimrovou, v písničkách hodně vzpomíná

Marien o sobě rádi hovoří jako o mladé kapele. Tou ovšem nejsou; jejich kapelník a většinový autor Víťa Troníček se na pódiích vyskytuje přes 20 let, pokud jsou v jeho generaci nějaké folkové hvězdy, tak on je jednou z nich a od něj i jeho kapely v nejlepších letech se tím pádem čeká, že žánr potáhne a zásobí novými, úspěšnými a kvalitními písničkami. Recenzované album ***Ze skla*** vzniklo pouhé dva roky po předchozí řadovce: to je minimálně na pochvalu za píli. Jaké ale je?

„Celkové téma desky... je neopakovatelnost okamžiku, rozbitnost a pomíjivost lidských vztahů a citů,“ píše se v četných materiálech. Tam se zdůrazňuje i personální novinka, kterou je rozšíření sestavy o zpěvačku Zuzanu Mimrovou, „*což rozšířilo možnosti repertoáru o dívčí dueta*

...“ „*Možnosti tu sou*“, ale duet se Zdenou Troníčkovou je tu jen jeden – písnička, která křehkou jednoduchostí i „rozbitným“ vztahovým textem naplňuje téma CD a jistě i proto je to ona, která mu dala jméno. Je to jedna ze tří skladeb, kterou napsala Radka Havelková (Klečková), dlouholetá Troníčková spolupracovnice. Její další píseň svítí ještě o stupeň víc:

Geometrie samoty

, sólo pro Zuzanu Mimrovou, parádní kytara (Troníček) a asi nejlepší text alba. Výsledný dojem z třetí Havelkové písničky je podstatně horší: netěší mě ani 'vtipný' název

Prše v dudeli

, ani ořezání nahrávky o basy i výšky s komentářem, že se jedná o „*odvážný zvukový fórek v koupelně natočeného gospelu, který posluchač smí slyšet jen za zavřenými dveřmi, což podtrhuje autorskou myšlenku dané písně*

“.

O dalších devíti skladbách kapela píše: „*Nejen novinky z pera kapelníka... ale i dvě vzpomínky na období začátků kapely a také dva singly, které skupina nahrála v loňském roce...*

“ Vzpomínkou na začátky kapely je bohužel písnička

Není sám

, záležitost dosti vtíravá a vypočítavá. To píseň ze sampleru

Folk žije!

(

Cestou za tebou

) sice není žádným velkým objevem, ale stále mě těší její svižná muzika, neurážející text, přiměřená aranž i dobrý zpěv. Obdobně cítím další věc, která také není absolutní novinkou,

Zpod větrných mlýnů

V nejlepších letech Marien přibrzdili

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 21 Zář 2014 20:55

. Archivními se zdají být písně

Štvanice

a

Balada o dvou

. Nebo jenom jejich náměty mířící někam do doby zakládání Marien? Zejména Štvanice na mě zpočátku působila jako opožděné a nedůstojné vyřizování účtů, teď ale se svou výraznou melodií patří mezi mé nejoblíbenější kousky. Co by zbylo z uměleckého díla, kdyby nešel tvůrce na samou hranu upřímnosti?

Stopy z mysu Roca

Štvanici naštěstí zpívá Víťa sám, s patřičným ponorem a skvělým feelingem: kolikrát jsem si při poslechu předchozích cédéček Marien říkal, že skoro všichni jeho spoluhráči mají kvalitnější (= líbeznější) hlasy a mohl by je nechat zpívat víc? Celá tato deska mně opět připomněla, že folkový zpěv je o něčem jiném. Podstatně bezbarvější Balada o dvou bohužel téma bolavých rozchodů už jen zbytečně rozpatlává.

Stopy z mysu Roca je text sestavený z výroků Václava Havla: děsíte se předem? Ale výsledek vůbec není špatný; trochu pomníkový úvod „

obzor

zlomí v až rezignované „

ravda s láskou asi těžko zvítězí nad lží a lhostejností

“. Lehce folkrockovější zvuk se zřejmě marketingově snaží zamířit i mimo obvyklé příjmové skupiny.

je to dar i prokletí vidět za

“ se v závěru nečekané

p

Velkolepý vícehlas

Dvě písně aspirují na to být příběhem, nicméně úvodní *Láska z roku 68* nakonec přináší spíš zvláštní atmosféru vztahu s hrčením sovětských tanků v pozadí. Naopak

Olešnická

se trápí s lopotným výčtem místopisu severního konce Orlických hor a drhnoucími rýmy až k nepřekvapivému závěru, že dětské oči vidí všechno větší. Závěrečná

Voda na schodech

nabízí tak akorát hymničnosti, ale její hlavní poselství „

ať nám ohně nevyhasnou, ať věčně hoří

“ je snad až příliš oběhané.

V nejlepších letech Marien přibrzdili

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 21 Zář 2014 20:55

Jak napovídá rozsah předchozích řádků, u Marien je důležitější co, než jak. A jak? Tradičně, většinou s hmotou tří akustických kytar (Víťa Troníček, Ivan Němec, Michal Paták), které si možná dávají stále menší práci s rozrůzněním svých partů, s trampskou foukačkou Zbyňka Zubříka Rosendorfa a výborně zvolenými hosty (hudební režisér Petr Novotný občas na klávesy, David Landštof častěji na bicí a perkuse). Šestimístný vokál Marienu (kromě basisty Petra Fedi Opočenského zpívají všichni) je často využívaný, hladivý i velkolepý, ale k dokonalosti mu ještě krůček zbývá.

„Na tomhle albu je hodně vzpomínek a vzpomínky jsou jako brzdy... Je to skvělý pocit trochu přibrzdit...“, píše Víťa Troníček v bookletu. Nevadí mi přehršel vzpomínek, hudební návraty někdy ano. Kapela se skutečně trochu přibrzdila: když si pustím předchozí album

půli cesty

, uvědomím si, že obsahuje zajímavější a kvalitnější písničky. Samotného mě to mrzí – protože pokud jsou v generaci Marien nějaké folkové hvězdy... V

Marien: Ze skla. FOLK ŽIJE!, 2014, celkový čas 43:30.

Hodnocení: 60 %

Vyšlo v Českobudějovickém deníku, 19. srpna 2014.

{desky 1312}